

Sygn. akt IV U 534/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 czerwca 2016 roku w Ś.

sprawy z odwołania **D. W.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia (...), znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Powódka D. W. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia (...) zaliczającego ją do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia (...), wnosząc – jak należy wnioskować z treści odwołania - o zaliczenie jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że wydana decyzja nie oddaje faktycznego stanu jej zdrowia.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu pisma wskazała, że stan zdrowia powódki nie daje podstaw do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U powódki rozpoznano stan po mastektomii lewostronnej z powodu nowotworu w 1994 roku z następową rekonstrukcją piersi w 2008 roku. Powódka przeżyła operację usunięcia jajników i guzków krwawniczych. W 1975 roku doznała złamania okolicy nadgarstka lewego. Ponadto rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego z dyskopatią na poziomie C5/C6 oraz L2-S1 oraz zespół bólowy kręgosłupa bez objawów korzeniowych rozciągowych.

Stan zdrowia powódki w zakresie schorzeń chirurgiczno – ortopedycznych i neurologicznych uzasadnia zaliczenie jej do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności. Obecny stan narządu ruchu nie daje podstaw aby w świetle obowiązujących obecnie przepisów uznać powódkę za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, czyli wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innej osoby w pełnieniu ról społecznych. Nie stwierdzono istotnego orzeczniczego deficytu neurologicznego.

Nie zachodzi potrzeba przebadania powódki przez innych, poza wyznaczonymi przez Sąd, biegłych z zakresu medycyny.

Dowód:

- opinia biegłych lekarzy z zakresu neurologii i chirurgii ogólnej z dnia (...)

- opinia uzupełniająca z dnia (...).

Orzeczeniem z dnia (...) roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. zaliczył powódkę do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia (...)

W dniu (...) roku, na skutek odwołania powódki, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Dowody:

- akta (...) (w załączeniu)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (DZ. U. z 2011 roku , nr 127 , poz. 721 ze zmianami) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, w zależności od tego, czy niepełnosprawny:

a) jest osobą - niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, tj. naruszenia sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (znaczny stopień);

b) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (stopień umiarkowany);

c) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (lekki stopień niepełnosprawności).

Jak wynika z materiału dowodowego, w szczególności z opinii powołanych w sprawie biegłych z zakresu neurologii i chirurgii ogólnej, obecny stan narządu ruchu nie daje podstaw aby w świetle obowiązujących obecnie przepisów uznać powódkę za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Ponadto powódka nie wymaga czasowej lub częściowej pomocy innej osoby w pełnieniu ról społecznych.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowych, spójnych i wyprowadzających logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia te miałyby utracić walor wiarygodnych dowodów w sprawie. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które

stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Powódka - mimo pouczenia, nie wniosła zastrzeżeń do opinii biegłych. Przyjąć zatem należało, że zgadza się z ustaleniami i wnioskami końcowymi opinii.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. odwołanie oddalił.